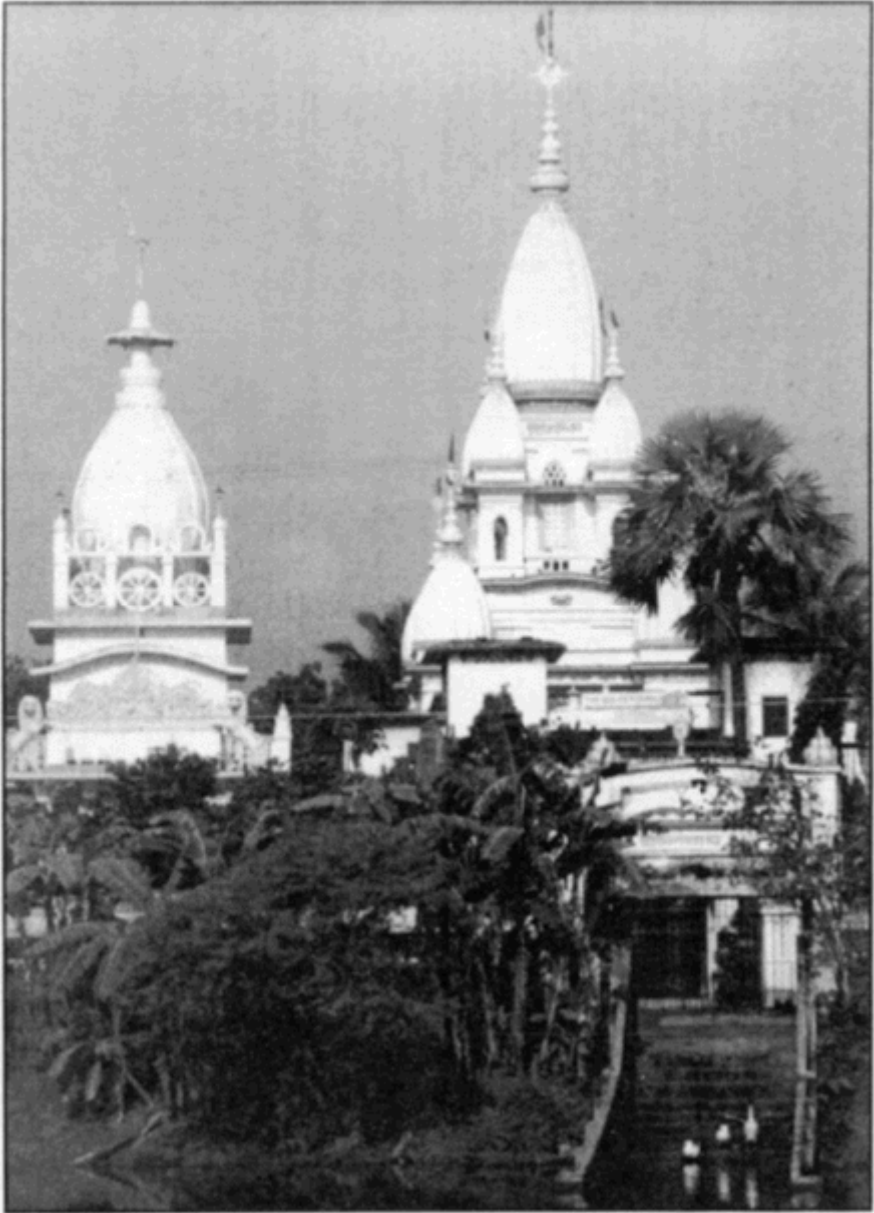

TIDSSKRIFT FOR GAUDIYA-VAISHNAVISME

UTGITT VED FEIRINGEN AV SHRI GURU PUJA, DESEMBER 2000

TIDSSKRIFT FOR GAUDIYA-VAISHNAVISME

Tidsskriftet er viet Herren Chaitanyas lære om Krishna-hengivenhet, slik den har blitt bevart i den åndelige tradisjonen som i dag videreføres av Shrila Bhakti Sundara Govinda Maharaja, forstander for Shri Chaitanya Saraswat Math i Navadvipa (India) og dens forgreninger verden over.

Tidsskriftet er rettet både mot lesere med og uten tidligere kjennskap til gaudiya-tradisjonen. En del sanskrit- og bengali-begreper forklares derfor kort i teksten. Dette nummeret er utgitt i forbindelse med feiringen av Shri Vyasa-puja, 13. desember 2000.

Innholdsfortegnelse for Shri Vyasa-puja-nummeret 2000:

Herren Chaitanyas stemme	3
<i>Shrila B.S. Govinda Maharaja</i>	
Levende tro	11
<i>Shrila B.R. Shridhara Maharaja</i>	
Shrila Madhavendra Puris apostoliske position	17
<i>Shrila B.R. Shridhara Maharaja</i>	
Shri Guru-vaishnava Mahatmya-giti	21
<i>Shrila Narottama Dasa Thakura</i>	
Vaishnavisme	23
<i>Shrila B.S. Saraswati Thakura</i>	

Tidsskrift for gaudiya-vaishnavisme utgis 1-2 ganger årlig, og er gratis i abonnement. Ansvarlig redaktør: Premavatar Das. Adresse: Postboks 101 Blindern, 0314 Oslo. Bidragsytere i dette nummeret: Sundarananda Das, Bhanunandini Devi Dasi.

Tidsskriftet er også tilgjengelig på internett: (www.vaisnava.com/prema), og kan også nåes per e-post (tidsskrift@vaisnava.com). ISSN-nummer: 0809-0645.

Herren Chaitanyas stemme

Shrila Bhakti Sundara Govinda Maharaja

*anyera hridaya-mana, mora mana-vrindavana
'mane' bane' eka kari' jani
tanha tomara pada-dvaya, karaha yadi udaya
tabe tomara purna kripa mani*

Som levende vesener i en forvirrende verden møtes vi til stadighet av forstyrrelser og press fra krefter utenfor oss selv. Prabhupada Shrila Bhakti Siddhanta Saraswati Thakura la grunnlaget for en renselsesprosess, en 'renselse av Guds tempel' lik den som årlig foretas under navnet *Gundichamarijana*. Dette arbeidet var hans store livsoppgave.

Vi må forvandle vårt hjerte, gjøre det likt Guds rike. I ødemarken utsettes man for mange farefulle situasjoner, men disse er fraværende i Guds rike, de hellige Vrindavana-skogene. Der vil vi se at alt er fullkomment, rent. Og slik renheten råder i Vrindavana, må også vi dyrke vår Herre på en ren måte. Det er hyklerisk å be Gud om å ta bolig i våre hjerter samtidig som vi strever etter å tilfredsstille motstridende ønsker. Både Shrila Bhakti Vinoda Thakura og Shrila Bhakti Siddhanta Saraswati Thakura la stor vekt på dette, og de gjorde mye for å motvirke hylkerske tendenser i åndelig liv.

Grunnlaget for hele deres virksomhet var å spre Guds hellige Navn. Riktignok var det mange som lovpriste Krishnas navn i Bengal, men den nødvendige renheten for å synges Gudsnavnet var ikke tilstede. Derfor kom herren Chaitanyas *sampradaya* (religiøse tradisjon) til å falle i vanry. Folk så på vaishnavismen med mistro, fordi mange såkalte vaishnava-grupper feiltolket herren Chaitanya Mahaprabhus esoteriske og opphøyde budskap om menneskelivets mål. Man 'mediterte over' det hellige navnet - gjerne flere timer i strekk - men bare i hasjrus eller på andre upassende måter.

Derfor tvilte store deler av befolkningen i Bengal på Mahaprabhus karakter og lære. Dersom en omvandrende vaishnava-munk kom på besøk, ville man bryskt avvise ham med litt ris eller en mindre almisse i stedet for å ta vel imot ham.

Men sann *vaishnava*-religiøsitet er *jaiva-dharma*; den er 'sjelens sanne natur'. Bhakti Vinoda Thakura skrev en bok med navn *Jaiva-dharma* med det

formål å presentere den autentiske vaishnavismens åndelighet for et bredere publikum.

jivera 'svarupa' haya - krishnera 'nitya-dasa'
krishnera tatashtha-shakti, 'bhedabeda prakasha'
(Chaitanya-charitamrita, Madhya 20.108)

Shri Chaitanya Mahaprabhu sier som følger: "Sjelens sanne identitet er evig tjeneste til Krishna. Sjelen er Krishnas 'grensekraft' - den er samtidig både identisk med og forskjellig fra Krishna." Og dette budskapet om tjeneste til Krishna som livets mål ble videreført av Shrila Bhakti Siddhanta Saraswati Goswami, som åpenbarte mange sannheter som lå skjult i vaishnavas-kriftene. Hans unike bidrag var læren om *daiva-varnashrama-dharma*, et Guds-sentrert samfunnssystem basert på de hellige skriftene. Den såkalte religiøsitet vi finner i samfunnet kalles for *asura-dharma* - falsk eller 'ugudelig' åndelighet, som vender mennesket bort fra Gud. Som et motstykke til dette er alle handlinger og livsveier i *daiva-varnashrama-dharma* rettet mot Gud, og utført i kjærlighet.

Shravanam kirtanam vishnroh smaranam pada-sevanam: å lytte, lovprise, meditere og så videre er ulike offerhandlinger som gjøres for å glede og dyrke Gud, og de første skrittene man tar innenfor hver av disse prosessene kalles for *daiva-varnashrama*.

Den tradisjonelle indiske tankemåten der en prestesønn automatisk antas å være en prest, og en arbeidersonn forutbestemt til å bli en arbeider, er i bunn og grunn falsk. I Bhagavad-gita sier Krishna:

chatur-varnyam maya srishtam
guna-karma-vibhagashah

"De fire ulike samfunnsgruppene er skapt av meg, basert på menneskets egenskaper og handlinger" (Kapittel 4, vers 13).

Prabhupada Bhakti Siddhanta Saraswati Thakura viste oss hvordan det vediske samfunnssystemet (*varnashrama-dharma*) er utformet for å dyrke Gud, og at sjelens indre natur (*jaiwa-dharma*), altså dens iboende kjærlighet til Krishna, eksisterer på et høyere nivå enn dette klassiske, sosiale systemet. Med utgangspunkt i denne læren om at samfunnssystemets mål er å utvikle Gudskjærlighet, ville Shrila Bhakti Siddhanta Saraswati Thakura vise

verden vaishnavismens sanne betydning. En person som har hengitt seg til Gud, en vaishnava, er aldri av lavere rang enn en opphøyet *brahmana*-prest. En vaishnava har hengitt seg til et høyere mål, og hans hengivenhet til Gud gir ham innpass i Guds rike, som er selvoppofrelsen og hengivenhetens verden. Denne livsveien kalles *sevamaya-bhumika* (Gudstjenestens rike) eller *nirguna-bhumika*, den åndelige livssfære. I motsetning til dette er kastesystemet *varnashrama-dharma* kjent som *saguna-bhumika*, en livssfære basert på og betinget av våre verdslige kvaliteter.

Samtidig må vi heller ikke glemme at vårt forsøk på å komme hinsides den falske eller *mayiske* livssfæren også skjer innenfor *varnashrama-dharma*-systemets grenser:

varnashramacharavata purushena parah puman
vishnur aradhyate pantha nanyat tat-tosha-karanam
(Vishnu-purana 3:8:9)

"Den allmechtige Herre, Vishnu, dyrkes i sannhet av dem som handler i tråd med sine sosiale (*varna*) og religiøse (*ashrama*) plikter (*dharma*). I vår verden finnes det ingen annen måte å tjene eller glede Ham."

Varnashrama-læren, slik den fremstilles i dette verset, leder verden i retning av hengivenhet til Gud, Krishna. Men vaishnavaene lever allerede i en atmosfære preget av hengivenhet til Gud, og dette er en åndelig, transcendent livssfære hinsides det sosiale systemet. Dersom du for eksempel inntar *prasada*, offermat, spiser du ikke ris, grønnsaker, vann og så videre, men mat som allerede er gitt til Krishna, og en slik hellig handling er uten synd og sosiale implikasjoner. Den som har hengitt seg til Krishna utfører alle sine handlinger som en ofring til Ham:

twayopabhukta-srag-gandha-vaso 'lankara-charccitah
ucchishtha-bhojino dasas tava mayam jayema hi
(Shrimad-bhagavatam 11:6:46)

"Iført blomstergirlander, dufter og klesplagg ofret for ditt behag, og livnært av offermat gitt til din glede, Herre, kan vi dine tjenere overvinne *maya*, dine ytre og villedende krefter."

Ved å følge denne prosessen vil det som er evig og fullt av lykksalighet i oss (*sac-chid-anandamaya*) igjen tre frem med full kraft. Shрила Bhakti Siddhanta Saraswati Goswami åpenbarte altså på nytt noe som er eviggyldig og alltid

like aktuelt.

Som sagt var det også før hans tid mennesker som fremsa Guds hellige Navn, men vi stiller altså spørsmål ved deres livsførsel og *hvordan* de mediterte. Shrila Bhakti Siddhanta Saraswati Thakura innførte den sanne metoden for å fremsi Guds navn i sin egen samtid.

*prithivite yata katha dharmaname cale
bhagavata kahe saba paripurna chale*

En alt-omfattende kamp mot *maya*, de villedende krefter som rår i vår verden var hans livsmål. Det som går for å være religiøsitet er falskt og mangelfullt. Av natur er du en evig åndesjel, *jiva*. Krishna er som en stor, lysgivende sol, og du er som en solstråle som må være oppmerksom på ditt opphav, som ligger hos Ham. Ordet 'Krishna' betyr Han som er alt-tiltrekkende (*Krish-*) og som gir glede (*-na*). Krishna er som en kraftig magnet som drar oss mot seg samtidig som Han gir oss en følelse av inderlig glede (*karshan venu-svanair gopir gopinatha-shriye 'stu nah*).

Denne læren er Prabhupada Bhakti Siddhanta Saraswati Thakuras gave. En rekke store *acharyaer* har kommet for å spre Guds nåde, slik som Shankaracharya, Buddha, Ramanuja, Nimbadiya og Madhvacharya, men den mest fortrolige åpenbaring ble gitt av Chaitanya Mahaprabhu. Og etter at hans lære gjennom århundrenes gang hadde blitt feiltolket, gjenopprettet Shrila Bhakti Siddhanta Saraswati Goswami dens sanne, rene innhold. Slik ble den virkelige betydningen av *vaishnava*-åndelighet igjen spredt til et bredere publikum, og det er ikke lenger noen som vil avise dette som en folkelig trosretning. Tvert vil man tilkjennegi at Mahaprabhus lære er den største verden noensinne har sett.

I Bengal reformerte Shrila Bhakti Siddhanta den vaishnavistiske mundeordenen, *tridandi-sannyasa*, som korrigerer det tradisjonelle asketiske idealet, *eka-danda-sannyasa*. Han stilte ting i et nytt lys, og gjenopprettet en rekke tapte tradisjoner for fremsigelse og spredning av Guds hellige Navn i tråd med den vediske kulturens retningslinjer.

En gang dro vi sammen med vår hellige læremester (som var en av Shrila Bhakti Siddhantas disipler *-overs. anm.*) for å besøke hans Gudebror Sauren Babu. Til dette møtet kom det også en stor intellektuell som var sterkt kritisk til Shrila Bhakti Siddhanta Saraswati Goswami. Guru Maharaja

holdt sitt foredrag, og deretter inviterte Sauren Babu også denne intellektuelle til å snakke for forsamlingen. Etter å ha lyttet til min Gurudevas foredrag innrømmet han sin tidligere feilvurdering av Shrila Bhakti Siddhanta Prabhupadas genuine åndelighet, og han beklaget sine tidligere innvendinger.

Tidligere var såkalt vaishnavisme knyttet til de lavere sjiktene i samfunnet, men med Shrila Bhakti Siddhanta Saraswati Prabhupada gjenerobret vaishnavalæren sin høye anseelse i befolkningen. Følgende verslinjer, som er gravert inn på frontpartiet på vårstore forsamlingshall, oppsummerer Shrila Bhakti Siddhanta Saraswati Goswamis lære og personlighet:

*matala harijana kirtana-range
pujala raga-patha gaurava-bhange*

Hva slags åndelighet var det han gav oss? Og hvordan praktiseres den? Alt dette omtales her i konsentrert form. Han grunnla store klostre (*mather*) og templer (*mandirer*), og han tok i bruk de teknologiske nyvinninger materiell vitenskap hadde å by på, slik som biler, trykkerier og så videre for å spre budskapet om Krishna-bevissthet over hele verden. Og alt dette var nytt - tidligere var vaishnavaene kjent for å streife rundt iført enkle lendekleder eller slitte filler, og dekorert med *tilkaka*-merker og bønnekjeder. *Matha neda kopani pada, nake tilak galay mala*: Med disse ordene skildret Bhakti Vinoda Thakura de såkalte vaishnavaenes utseende. *Eho ta 'ek kalira cela*: De så ut som sjuskete smådjevler, som dyrkere av gudinnen Kali. Shrila Bhakti Siddhanta Saraswati Thakura gjorde et oppgjør med alt dette.

Hans forkynnelse startet i Calcutta, i Ulta Dingi Junction Road. Her lå en mindre to-etasjes bygning - det var bare ett enkelt rom i annen etasje der Shrila Bhakti Siddhanta Saraswati Thakura bodde, og fire rom nedenunder der fire av hans disipler holdt til sammen med sine familier. Gaver fra disse disiplene betalte for læremesterens rom i annen etasje. Jeg har selv sett dette enkle rommet, hvor han grunnlaget for hele sin fremtidige gjerning. Til tross for dette enkle utgangspunktet er hele verden i dag kjent med resultatene av hans omfattende misjonsvirksomhet.

Allerede for flere hundre år siden siterte Shrila Vrindavana Dasa Thakura følgende profeti fra Herren Chaitanya, gjengitt i verket *Shri Chaitanya Bhagavata*:

*prithivite ache yata nagaradi grama
sarvatra pracara haibe mora nama*

"Over hele verden vil mitt navn bli gjort kjent, i hver eneste by og i hver eneste landsby". Og i dag er vi faktisk vitne til hvordan hengivne verden over lovpriser Krishna i tråd med Chaitanya og hans følgesvenn Nityanandas lære. Men selv om Hare Krishna-mantraet nå er kjent over hele verden, er det svært viktig at man fremsier dette *maha-mantraet* i tråd med de retningslinjene Shрила Bhakti Siddhanta Saraswati Thakura har gitt oss. Ellers vil vi i løpet av kort tid, enten det er snakk om femti eller hundre år, se hvordan de som ikke følger hans retningslinjer vil bli villedet av falsk, imitert åndelighet - *sahajiyaisme*.

Vi ser dette gjenspeilet hos vår egen læremester - han ville aldri akseptere noe annet en renn, ubesudlet vaishnavisme. Mange kompromitterte med den rene vaishnava-åndeligheten, men Guru Maharaja ville aldri godta slike tilpasninger. Hans lære, som nå er utbredt over hele verden, bærer preg av den rene, eksklusive hengivenheten vi finner hos Shri Chaitanya Mahaprabhu. Derfor tok Shрила A.C. Bhaktivedanta Swami Prabhupada avbrudd i sine verdensomspennende misjonsvirksomhet for å reise tilbake til India og møte Shрила Guru Maharaja, som han betraktet som sin egen *shiksha-guru*, sin belærende åndelige mester. De to var svært gode venner fra gammelt av, og Shрила Swami Maharaja Prabhupada fortalte Shрила Guru Maharaja om hvordan hans virksomhet gikk fremover. Han sa til Guru Maharaja at "jeg har med meg 'råmaterialer' fra Vesten, og nå ber jeg deg være så vennlig å bruke disse råvarene i Shri Chaitanya Mahaprabhu og Krishnas tjeneste."

Som basis for hele sin virksomhet utbredte Swami Maharaja Hare Krishna *maha-mantraet* over hele verden. Dette kan karakteriseres som innledende, generell forkynnelse, men det betyr ikke at han ikke mestret mer fortrolig og avansert kunnskap - overhodet ikke. Derimot måtte han begrense seg, sette bånd på sin virksomhet, slik også Chaitanya Mahaprabhu gjorde. Når store folkemengder kom for å se Mahaprabhus inderlige, ekstatiske dans, la han bånd på seg selv(*bahya-dasha*) for deres egen skyld.

Swami Maharaja førte et stort antall heldige sjeler fra ulike land til Krishna-bevissthet, samtidig som han så hvordan en del av disse nødvendigvis ville trenge videre opplæring. Det var dette han mente da hans sa til Guru Maharaja at han hadde med seg 'råmaterialer' som han håpet Guru

Maharaja kunne sysselsette i Mahaprabhus tjeneste.

Shrila Bhakti Siddhanta Saraswati Goswami kom hit til vår verden for å spre autentisk vaishnavisme. Han er både Shrila Guru Maharaja og Shrila Swami Maharajas åndelige mester. Og det er ved hans nåde vi har kommet i kontakt med vår egen Guru Maharaja. Vi kan aldri få takket disse store sjelene nok, eller fullt ut beskrive deres storhet. Faktisk kan vi umulig lovprise de store vaishnavene i den grad de fortjener det.

Dagen i dag, kjent som *Krishna-panchami*, er derfor en stor helligdag. Ydmykt ber vi ved Shrila Bhakti Siddhanta Saraswati Thakuras hellige føtter om at han må vise oss sitt storsinn - og vi opplever jo at han gjør nettopp det, siden vi har fått komme i kontakt med hans hellige disippelrekke, og da spesielt slik den videreføres av hans kjære disippel Shrila Shridhara Maharaja. Vi ser det som et tegn på vårt store hell at vi har mottatt og forsøker å følge Shrila Guru Maharajas retningslinjer for åndelig liv.

Men vi må ikke tro at vi har kommet frem til vårt livs høyeste mål av den grunn - det er avgjørende at vi beveger oss videre mot det som er vårt hellige mål. Og i så henseende er de velsignelsene vi mottar av Shrila Bhakti Siddhanta Saraswati Thakura og andre vaishnaver av avgjørende betydning. Andres vennlighet og lykkeønskninger er en nødvendighet i vårt indre, åndelige liv. Slik lyder Mahaprabhus ord:

*trinad api sunichena taror api sahisnuna
amanina manadena kirtaniyah sada harih*

Mahaprabhu gir oss tre leveregler. *Trinad api sunichena*: "ikke forstyrr andre levende vesener, men anse heller deg selv for å være mindre enn det vevre gress-strået." *Taror api sahisnuna*: "ta imot det som måtte tilfalle deg her i vår verden, slik treet gjør det." *Amaninah manadena*: "Et liv i tjeneste er åndesjelens sanne natur, og slik tjeneste er åndesjelens rett. Derfor må vi respektere andre, men uten å forvente å bli møtt med samme respekt fra andre. Følg disse retningslinjene, og lovsyng den Høyeste Herre, Hari, til evig tid." Dette budskapet har nådd oss via Herren Chaitanya og Shrila Bhakti Siddhanta Saraswati Goswamis nåde.

Slike læresetninger har et subtilt og nyansert innhold, og de må forstås i sin rette sammenheng. Dette er ikke mulig uten å søke tilflukt hos en sann guru, noe som også understrekes av Shrila Bhakti Siddhanta Saraswati

Goswami. Også tidligere fantes det en rekke hellige skrifter, ulike slags vaishnavær og forskjellige religiøse tradisjoner, men det var først med hans hellige åpenbaring på jorden at verden fikk se hvordan et liv i tjeneste til Krishna, i tråd med veiledningen vi mottar fra guruen og vaishnavaene er det eneste som behøves i åndelig liv. Derfor ber vi om å motta hans velsignelser.

Shrila Guru Maharaja skrev en rekke sanskrit-vers om Shrila Bhakti Siddhanta Saraswati Thakura, og disse er så fulle av betydning at det fort kan ta mange timer å forklare ett enkelt av dem. Etter hans bortgang komponerte Shrila Guru Maharaja dette verset:

*nikhila-bhuvana-maya-chinna-vichinna-kartri
vibudha-bahula-mritya-mukti-mohanta-datri
shitilita-vidhi-ragaradhya-radhesha-dhani
vilasatu hridi nityam bhakti-siddhanta-vani*

Guru Maharaja sa at dersom Shrila Prabhupada hadde vært tilstede og hørt dette verset, ville han sagt at hele hans personlighet hadde blitt skildret i disse fire verslinjene. Og om seg selv skrev han følgende:

*vrishabhanu-suta-dayitanucharam
charanashrita-renu-dharas-tam aham
mahad adbhuta-pavana-shakti-padam
pranamani sada prabhupada-padam*

"Til evig tid bøyer jeg meg ned foran Shrila Prabhupadas hellige føtter, for han er Vrishnabhanunandinis (Radharanis) kjæreste tjener. Ved å søke tilflukt ved hans lotusliknende føtter (*charanashrita-renu-dharah*) har jeg nå blitt hans elev, Shridhara Maharaja. Støvet fra hans lotusliknende føtter er så hellig at det renses alt som berører det på en overveldende og mirakuløs måte: *mahad-adbhuta-pavana-shakti-padam* - hans føtter er i sannhet hellige, ærverdige og rensende."

(Denne informelle talen ble holdt på den årlige feiringen av åpenbarelsesdagen for Shrila Bhakti Siddhanta Saraswati Thakura, februar 1990. Oversatt fra Shri Chaitanya Saraswati, #1 1992)

Levende tro

En samtale med Shrila Shridhara Maharaja

Hengiven: Hvordan kan jeg lettest gjøre framskritt i mitt åndelige liv når jeg reiser tilbake til England?

Shrila Shridhara Maharaja: Ved å ha kontakt med en *sadhu*. Samvær med andre praktiserende er vårt beste hjelpemiddel i åndelig liv. Dette understrekes ofte i skriftene. 'Omgang' inkluderer både levende kontakt med andre utøvere og studier av skriftene, *shastra*.

Av disse to er direkte omgang med et menneske som har hengitt seg til Gud det mest virkefulle hjelpemiddelet. Sanne utøvere er 'levende skrifter' - men det er viktig at vi omgås ekte utøvere, og ikke de som praktiserer falsk, imitert åndelighet.

Et lite lys vokser seg sterkere i nærheten av et større lys, men det har lett for å slukne i feil omgivelser. Den lille flammen klarer ikke å holde seg i live dersom den står alene, men omgitt av mange andre lys som avgir varme, vil også den lille flammen vokse. Også vårt eget indre liv vil blomste under rette omstendighetene. Og dersom vi må bruke alle våre krefter på å motså omgivelsene våre, vil vi tappes for alle våre krefter og visne hen.

Hvor gammel er du?

Hengiven: Enogtyve.

Shrila Shridhara Maharaja: Og dine foreldre, er de fortsatt i live?

Hengiven: Ja, de lever fortsatt.

Shrila Shridhara Maharaja: Er også de Krishna-hengivne?

Hengiven: Nei, de er imot alt dette.

Shrila Shridhara Maharaja: Er de kristne?

Hengiven: Ja.

Shrila Shridhara Maharaja: Protestanter eller katolikker?

Hengiven: De er katolikker.

Shrila Shridhara Maharaja: Vet du hva ordene 'katolikk' og 'protestant' betyr? Helt generelt betyr katolisisme en 'bred og inkluderende tro', mens protestantisme innebærer en mer omfattende rasjonalisering før man kommer frem til en fast tro. Fornuftstenkning er et viktig trekk ved protestantismen, som ble grunnlagt av tyskeren Martin Luther. Senere oppstod en ny gren innenfor protestantismen, nemlig puritanismen, en trosretning kjent for sin svært moralistiske holdning. Milton var puritaner. Senere skilte de uavhengige seg ut fra puritanerne. Disse mindre gruppene eksisterer kanskje ikke lenger i dag, men fremdeles finnes både katolisisme og protestantisme - for eksempel er jo det britiske monarkiet protestantisk.

Ordet 'katolikk' er egentlig et svært godt uttrykk. Hvor sterk tiltro kan vi ha til det som er uendelig? I en historie fortelles det om en froskeunge som en gang fikk se en elefant. Froskeungen fortalte moren at den hadde sett et enormt dyr, og moren spurte: "Hvor stort da?" Så blåste hun seg opp for å etterligne elefantens størrelse, men hver gang hun blåste seg opp, sa froskeungen "nei, den var enda større. Enda større!" Til slutt sprakk frosken - den kunne ikke gjøre seg større.

Hvor katolske kan vi være i vår tro? Våre begrensninger er som froskens, men selv den enorme elefanten er av begrenset størrelse. 'Katolsk' betyr inklusiv, storsinnet. Kan vi være så storsinnede at vi kan romme alt som finnes i vårt indre? Dette er umulig.

Det er kun ved tro vi kan ha et virkelig forhold til det som er større enn oss selv. Vår fornuft og alle våre andre egenskaper er til ingen nytte - bare tro vil forbinde oss med ham, og spørsmålet blir dermed hvor romslige vi kan være i vår tro, vi som av natur er små og begrensede. Krishna forteller at selv det å forstå tusenvis av hans ulike manifestasjoner i vår verden ikke innebærer mer enn å gripe en liten del av ham.

*athava bahunaitena kim jnatena tavarjuna
vishtabhyaham idam kritsnam ekamshena sthito jagat*
(Bhagavad-gita 10:42)

Av deg selv kan du ikke nå Gud, for han er bare tilgjengelig ved nåde. Derfor spør vi oss hvordan vi kan oppnå Guds velvilje. Svaret ligger i å hengi seg til ham, å forsøke å glede ham, å invitere ham inn i oss og å godta hans vilje så godt vi er i stand til det, så langt vår forstand formår.

Vår vei mot Gud går via dem som har hengitt seg til ham. Vi må gjøre vårt ytterste for å komme i kontakt med og søke tilflukt hos hans hengivne, for de er kilden til indre rikdom og vekst i vårt eget indre. Å oppnå det uendelige er å gjøre det umulige mulig - ved første øyeblikk er det jo umulig

for oss som har en begrenset natur å gripe det ubegrensede. Men ved å innta en ydmyk innstilling, ved å akseptere vår intethet og våre mangler, endres dette. Vi er fulle av feil, og vi er ubetydelige skikkelser i en større sammenheng, men når vi godtar vår posisjon vil vi bli ført mot ham, samtidig som han av barmhjertighet også kommer oss i møte.

Derfor må vi erkjenne vår egen avmakt, vår posisjon som 'syndere'. "Dersom du bedømmer meg utfra mine egne handlinger, vil ingen rettferd kunne redde meg, for jeg er full av synd. Bare dersom du viser meg din nåde, vil jeg kunne fatte håp. For mens du er stor og fullkommen, er jeg liten og uten dine gode egenskaper. Derfor setter jeg min lit til din nåde og din godhet."

Sharanagati vil si å fordømme seg selv på en oppriktig måte, samtidig som man er viss hvilket storsinn og barmhjertighet som finnes hos vår Herre og Mester. "O Herre, jeg er ikke verdig å tjene deg, men ydmykt ber jeg likevel om at du vil ta meg imot." Dette er den eneste sinnstemningen som vil føre oss mot ham - vi må be om å bli vist godhet og medlidenhet. Denne innstillingen gir grunnlag for et forsiktig, ydmykt håp.

*vicharite arobi, guna nahi paobi,
kripa kara chodata vichara*

(Shrila Bhakti Vinoda Thakura synger:) "Dersom din hensikt er å bedømme mine gjerninger, så er jeg fortapt. Derfor ber jeg deg la rettferdigheten vike til side og i stedet vise din nåde. Ellers vil jeg aldri kunne tre inn i ditt rike."

Dette er uttrykk for autentisk hengivenhet, *sharanagati*. Og for de som følger Krishnabevissthetens vei er dette kilden til barmhjertighet, kjærlighet og varme. I Vaikuntha (*de første sfærene av Guds rike -overs. anm.*) er ikke Guds nåde fullt ut manifestert - en viss grad av selvrettferdighet og tilmålthet (*vidhi*) er fremdeles tilstede. Men Vrindavana, hans innerste rike, er barmhjertighetens, kjærlighetens og den inderlige varmens land. I dette uendelighetens rike er all savn og mangel fullstendig fraværende, da alt er badet i hans uendelige nåde, som kan forvandle utallige syndige sjeler. Og den stemningen som råder der blir aldri forstyrret ved at slike som oss får gjøre innpass der.

Krishnabevissthet er alt-inkluderende. Den kan forvandle selv den mest falne, dersom et oppriktig ønske om å la seg forvandle er tilstede. Og det er ingen grunn til å frykte denne forvandlingsprosessen, for det er ingen som ikke kan bli rensket av Krishna. Selv den største synder kan i løpet av et øyeblikk bli fullstendig forvandlet av hans dynamiske kraft. Men for at dette skal være mulig må vi altså søke hans nåde og godhet, og ikke hans rettferd:

vicharite arobi guna nahi paobi
kripa kara chodata vichara

"O Herre, led meg til å søke din nåde." Denne innstillingen reflekterer sjelens sanne, indre natur, og vi må anstrenge oss for å oppnå en slik sinnsstemning. Om vi ønsker å tre inn i Vrindavana må vi legge all vår forfengeligheit bak oss. Der vil vi finne at alle har en slik innstilling.

Vårt forhold til Gud er preget av avhengighet, vi er som 'parasitter' - dersom han ikke tar imot oss, vil vi bli forkastet. Som hans slaver eller undersåtter er vi fullt og helt hans (*krishnera nitya-dasa*). Og som 'slaver' må vi erkjenne hvordan han helt og holdent rår over oss, for da vil denne vissheten bli en kilde til vekst i vårt indre liv. Vi må søke hans nåde i alt og ett, for i hans rike er alle absorbert i vissheten om at alt avhenger av vår Herres vilje.

Allikevel er det også der ulike kretser som kan synes å motarbeide hverandre, men alt dette er en del av Krishnas sødmefylte leker, hans *lila*. Hans tjenere kan anta ulike roller i den leken som utfolder seg der, slik en og samme skuespiller kan inneha flere ulike roller i et teaterstykke. Disse hellige lekene settes i stand av *Yogamaya* (Guds kraft) for hans gledes skyld. I hans rike kan den tjenende åndesjelen gis ulike roller basert på dens grad av hengivenhet, selvpoffrelse og hvor sterkt den higer etter Guds nåde. Slik oppstår et hierarki basert på sjelens 'negative' utvikling. Det sies at den som råder der, er den som føler seg mindre enn alle andre, og dette er basert på en følelse av mangel og avmakt. Den som utfører den mest opphøyde formen for tjeneste, er den som sterkest føler misnøye med seg selv, den som sterkest føler seg ute av stand til å tjene og glede Krishna: "Jeg er den verste av alle hans tjenere, for jeg makter ikke å *virkelig* tjene ham."

Det er denne sinnsstemningen gjør oss egnet til å tre inn i vår Herres tjeneste. I den grad vi er misfornøyd med oss selv, er vi også i stand til å tjene. "Jeg er ikke i stand til å glede min Gud, jeg klarer ikke å gjøre det som forventes av meg." En slik årvåkenhet gjør at den hengivne alltid stiller spørsmål ved seg selv, at man er selvkritisk i stedet for å være selvgod. Forholdet mellom slike Gudshengivne sjeler er preget av en inderlighet og varme som kommer av at alle vil bidra til helheten og ingen søker noe for sin egen del.

Sult oppstår kunstig ved at noen hamstrer store mengder mat, noe som tvinger myndighetene til å rasjonere og omfordele for å skape et åpent marked. I et rettferdig, åpent marked blomstrer rikdom og velstand, mens mangel oppstår når noen legger beslag på for store ressurser. På samme måte skapes en atmosfære av overskudd og rikdom når alle oppriktig tjener

Krishna uten å holde noe tilbake for seg selv. Også utenfra vil mennesker se hvordan det slik skapes en stemning preget av overflod ved at alle vil gi av seg selv, både til Krishna og de som har hengitt seg til ham.

Prema betyr nettopp en slik kjærlighet. Kjærlighetens natur er att man 'dør for å leve'. Her i vår verden er regelen tvert imot at man må 'drepe for å leve', men i Guds rike er det omvendt - man gir eller 'dør' for å leve, i stedet for å ta fra andre. Slik er tingenes orden i det landet der alle lever et liv i lykke. Utenfra kan det se ut som om dette innebærer selvutslettelse og dødsdrift, men sannheten er at vi blomstrer under slike omstendigheter. Ved å gi blir vi tilført noe, mens vi blir frarøvet noe ved å ta. Utnyttelse og hengivenhet - eller "selvoppofrelse" - er absolutte motpoler.

Sentralt i vår streben står forholdet til et felles midtpunkt. Vår søken er ikke begrenset av en spesiell gruppering eller nasjons hensyn. Dersom vi ikke har et autentisk forhold til et felles midtpunkt, vil vi automatisk bli oppslukt av egne, begrensede interesser. Enhver tanke om nasjonal eller konfesjonell enhet vil bære preg av begrensninger. Religiøsitet basert på snevre, stedsbegrensede rammer (*sampradayika*) er ikke nok i seg selv. Den givergleden og selvoppofrelsen vi må etterstrebe må være rettet mot det midtpunktet som bærer kjærlighet, skjønnhet og harmoni i seg. Denne givergleden er helt ulik den vi finner i vår verden - her gir vi med tanke om å få noe tilbake, vi forsøker å bestikke eller investere med tanke om fremtidig avkastning. Å virkelig gi er 'å dø', å hengi seg, 'å dø for å leve'. La din egeninteresse forenes med hans vilje. Se på deg selv som Guds fullstendig hengitte tjener, hans slave, og du vil oppleve en stor, indre glede.

I vår verden er selvsagt slaveri fullstendig forkastelig - selv ordet vekker motbydelige assosiasjoner. Men sett i forhold til vår Herre er dette en svært opphøyet posisjon. Å være en slave av sannhet og godhet er noe edelt - "jeg ønsker ikke lenger å stikke meg fram her i verden, for det er ikke i tråd med min egentlige vilje. Dess mer jeg legger vekt på meg selv, dess mer vil jeg tape på det. Kun om jeg gir avkall på min falske egenvilje vil Krishna virke i livet mitt."

Derfor er mitt råd at du etter beste evne stoler på Gud, at du forsøker å utvikle din tro til ham som er godheten selv. På grunn av din tidligere erfaring og din opparbeidede *karma* føler du at du ikke kan stole på din neste, fordi du er redd for å bli bedratt. Tvil og mistenksomhet gjør at du tror omgivelsene dine bedrar deg, men sannheten er at denne mistenksomheten gjør livet ditt vanskeligere å leve. I stedet bør vi leve vårt liv der ingen bedrar sin neste, men tvertimot åpner sitt hjerte for andre. Dette er Krishnas rike.

Vi burde dessuten heller ikke basere livet vårt på antakelser om hva fremtiden vil bringe, for den kan endre seg når som helst. Forsøk å leve i øyeblikket, og rett hele din tro og oppmerksomhet mot nåtiden. Gjør det beste ut av den situasjonen du lever i akkurat nå, for hva fremtiden bringer, er ukjent og utenfor vår kontroll. Fremtiden avhenger av en rekke ulike krefter og faktorer vi ikke har kontroll over, men nåtiden er i våre egne hender.

Heng deg dessuten heller ikke opp i din egen fortid. Lev i nåtiden, med et oppriktig hjerte og Gud som din vokter. La dette være kjernen i ditt liv. *Na hi kalyana-krit kaschid durgatim tata gacchati*: Dersom du virkelig er oppriktig og godhjertet, vil ingen kunne overvinne eller føre deg vill, og din seier og fremgang vil være sikret.

I denne sinnsstemningen vil vi forsøke å fremsi Guds hellige Navn, og dette vil føre oss mot hans rike. Guds Navn bærer Gud selv i seg, og dersom vi varsomt etterlever de retningslinjene vi har mottatt, vil hans Navn gradvis lede oss mot ham. Gudsnavnet bærer Gud selv i seg, og ettersom vi går videre i vårt åndelige liv vil vi se hvordan Navnet både inneholder Guds 'skikkelse', hans 'stemning' og hans 'form'. Gjennom sitt Navn åpenbarer Gud sin form for våre øyne, sin skikkelse for vårt sinn, og deretter hans *parikara*, 'Guds tronfølge'. Gradvis vil vi så bli gitt en plass i Guds rike der vi fritt kan leve ut vår sanne natur og dermed tre inn i Guds *lila*, den 'leken' som utfolder seg i hans rike. Slik de mange ansatte i en stor organisasjon alle arbeider for å motta sin lønn i kroner og øre, er det *lila* som driver alt fremover i Gudsriket, for hans *lila* er i seg selv gledesbringende. Det er ikke slik at sjelens handlinger i hans verden *resulterer* i glede - tvertimot *er disse handlingene kjærlighet og sødmefylt glede i seg selv*. Alt det som skjer der *er* glede, lykksalighet og tilfredshet - ekstase. Dette er betydningen av ordet *lila*.

Brahma-samhita forteller oss at *natyam gamanam* - der forvandles all bevegelse til dans. Og videre; *katha ganam* - samtale forvandles til sang. I Krishnas rike bærer lydvisbrasjonene med seg en sødmefull stemning. Sødme, sødme, sødme, sødme. Glede, skjønnhet, godhet, kjærlighet og nærhet - alt dette bærer i seg noe av det vi finner i det vakre riket Krishnabevissthetens vei lover å føre oss mot.

(Oversatt fra tidsskriftet *Shri Chaitanya Saraswati*, #1 1992.)

Shrila Madhavendra Puris apostoliska position

Shrila Bhakti Rakshaka Shridhara Deva Gosvami Maharaja

Shri Madhavendra Puri är fröet till den Gudomliga Kärlekens stora träd som representeras i denna värld av Shri Chaitanya Deva.

Shri Madhavendra Puri kommer från linjen tillhörande Shri Madhva, den rena *Dvaita* (dualistiska) filosofins *acharyya*.

Varje person som studerar religiös litteratur känner till att den rena dualismen är en av de fyra teistiska *Vaishnava* skolorna i det uråldriga Indien.

Eftersom Brahma, skaparguden själv, är trons ursprungliga föregångare, är skolan även känd som *Brahma-sampradayan*.

Beskrivningen av *acharyya* successionen från Brahma till Madhva varierar. Vissa har följande succession: Brahma, Sanaka, Durvasa, Acyutapreksha, Madhva; medan en mer klartänkt grupp säger att linjen ser ut så här: Brahma, Narada, Vyasa, Madhva.

Fastän Shri Madhva formellt erhöll sin *sannyasa* från Acyutapreksha, var han motståndare till sin formella gurus bekännelse både före och efter att ha mottagit försakelsens livsordning.

Dessutom var Madhva´s förkunnelse innan han mötte Shri Vyasa tydligt begränsad till att besegra *mayavada*, och det är endast efter att han tagit sin tillflykt till Vyasadeva, teismens store världslärare, som han började med en konstruktiv förkunnelse, omvände människor och skrev kommentarer som en auktoriserad *acharyya*.

Acyutapreksha, hans tidigare guru, överlämnade sig då till honom och omvändes fullständigt till den transcendentala dualismen från Sankara´s *mayavada*. Därför är uppfattningen att Shri Madhva, i egenskap av en *acharyya* som förkunnar den transcendentala dualismens positiva princip, tillhör Shri Vyasas linje mera giltig och accepteras av de som är mer lärda.

Shripad Madhavendra Puri var en *acharyya* i Madhva skolan och är den anknytande länken mellan *Madhva* och *Gaudiya-sampradayorna*. Detta

accepteras både av *Madhva-sampradayan* såväl som av *Madhwa-Gaudiya-sampradayan*. Kavi-karnapura, Shri Baladeva Vidyabhusana och andra har efterlämnat historiska dokument som bevis. Men vissa tvivel kan uppstå i det moderna empiriska sinnet om hur "Puri" möjligtvis kan komma från *Madhva-sampradayan*, där en *sannyasi* har titeln "*Tirtha*".

Som svar på detta vill en grupp i Madhva-kommuniteten säga att fastän "*Tirtha*" har ett heligt samband med "*Ananda Tirtha*", var "*Puri*" och andra titlar inte helt uteslutna. Madhva-anhängarna hävdar att Shri Madhva själv, såväl som hans efterträdare, omvände många *sannyasier* från *Shankara*-skolan och tillät dem behålla sina tidigare titlar för att på så sätt visa upp sina segrar över *mayavada*, och således måste Madhavendra Puri vara antingen en lärjunge till en sådan konvertit eller själv vara en konvertit. Men då de som hävdar detta inte kan framlägga några autentiska dokument som bevis för sina påståenden, finner vi ingen anledning att acceptera deras uppfattningar.

Gaudiya Vaishnaverna, emellertid, menar att Shripad Madhavendra Puri, såsom guru i den transcendentala kärlekens lära, måste ha mottagit sin *diksha* från den sanna transcendentala dualismens linje från Madhvacharyya, fastän han kan ha tagit emot *sannyasa* från någon annan linje.

Denna grupp betonar betydelsen av *diksha* och påpekar den anmärkningsvärda skillnaden en *Vaishnava acharyya* gör mellan det formella godtagandet av försakelsens livsordning, *sannyasa*, och andlig initiering, *diksha*.

Denna grupp (*Gaudiya Vaishnaverna*) fäster vår uppmärksamhet vid Madhvacharyya själv, som tog sin *sannyasa* från Acyutpreksa som tillhörde *mayavada*-skolan, endast för att vederlägga sin gurus religiösa tro. Det faktum att *Vaishnava*-skolan inte fäster någon större vikt vid försakelsens livsordnings formaliteter, utan endast betraktar det som en hjälp i predikoarbetet, framgår även av Shri Ramanujas exempel; han antog *sannyasa* utan hjälp av någon guru eller religiös grupp överhuvudtaget.

Å andra sidan, densamme Ramanuja försökte ihärdigt ett flertal gånger att erhålla nåd (i form av *mantra-diksha*) från en *Vaishnava* guru. Senare uttryckte även Shri Chaitanya sin önskan att erhålla *sannyasa*, och tog det

genast från den person som fanns tillgänglig, Keshava Bharati tillhörande *Shankara* skolan, efter att ha givit honom instruktioner om antagandet av *sannyasa*.

Shri Chaitanya har vid olika tillfällen, på ett lekfullt sätt, nämnt denna *mayavada* förbindelse, vilken en äventyrlig och intresserad kritiker ofta missuppfattar och då mycket 'klokt' hävdar att Shri Chaitanya tillhör *mayavada* skolan.

Således vet man inte med bestämdhet huruvida Shripad Madhavendra Puri erhöll försakelsens livsordning från *Madhva sampradayan*. Men det är säkert att han var en *acharya* i den *sampradayan*. Det är även säkert att han inte endast var en konvertit från någon annan religiös tradition. Detta på grund av att hans tilltro och kärlek till Shri Krishna var alltför sublim och upphöjd till och med för att begränsa honom till själva *Madhva* skolan, för att då inte tala om *mayavada* teorin, som hävdar att Gud, själen och hängiven tjänst alltsammans är illusion. Faktum är att Madhavendra Puri inte var en *sadhana-siddha*, d v s att han inte behövde utöva andliga övningar för att uppnå livets mål i detta liv, utan han var en *nitya-siddha*, en evigt självförverkligad själ.

Problem uppstår igen, emellertid, då man ska förklara flera namn i den apostoliska successionslistan från Madhva till Madhavendra Puri. Empiriska undersökningar, utan kunskap om den andliga successionens sanna natur och mål, hamnar i en återvändsgränd då de har att göra med ting som ligger bortom deras gränser. Med djurisk vrede försöker de bryta igenom sina begränsningar. Därför beror vår förståelse av den apostoliska successionen på vår kunskap om *sampradaya-rahasya* (den andliga successionens esoteriska metoder). När man i sanning är välsignad av detta ljus allena, kan man se att ibland bibehålles namnen på vissa anmärkningsvärda samtida andliga mästare och ibland tas de som inte är så framträdande bort från den apostoliska listan.

Shri Madhavendra Puris betydelse och storhet beror emellertid inte så mycket på att han enbart är en sann medlem av *Madhva* komuniteten, utan på att han är föregångare för tron på Shri Krishnas transcendentala kärlek, vilken den Store Herren Shri Chaitanya Deva nedsteg till jorden för att förkunna och sprida.

Den första faktiska formen av madhuryya-rasa-upasana, eller tjänst till den ungdomlige Krishna i ett amoröst kärleksförhållande, gavs i själva verket av Shri Madhavendra Puri. Fastän tjänsten till Krishna såsom den utfördes av gopierna i Vrindavana inte var okända i *Madhva* klostren, var föremålet för deras tjänst Bala Gopala, och således kunde deras sinnesstämning av naturliga skäl endast vara i *vatsalya-rasa* eller föräldrakärlek.

Shripada Madhavendra Puris berömda dikter, som börjar med *orden* "*ayidina-dayadra-natha*", "*kamprati-kathaitumese*", och "*syamam eva param ruam*" utgör inte bara författarens högsta verk men visar att även personer som tillhörde den tidens högststående religiösa kultur stod var främlingar för den sublimes tanken på djup, amorös kärlek till den evigt ungdomlige Krishna, Verkligheten den Sköna.

I hans diktning finns också en antydning om ankomsten av en stor apostel som skulle inleda en omfattande och organiserad förkunnelse av denna blommande lära om amorös kärlek till den ungdomliga och vackra högsta personen Shri Krishna. Det är inte svårt att se att detta har skett i och med den store Herren Chaitanya Devas uppenbarelse, och hans överflödande spridande av den nektarlrika gåvan som är kärleksfull tjänst till den Högste, Krishna. Shri Nityananda, Shri Advaitacharyya, Shri Ishvara Puri, Shri Ranga Puri, Raghupati Upadhyaya, och många andra dätida upphöjda personligheter av stor religiös och social betydelse uttryckte sin djupa vördnad och andliga tacksamhetskulld till denna stora heliga man och frälsare av mänskligheten.

(Denna artikel publicerades första gången i *The Harmonist* 1936.)

Shri Guru-vaishnava Mahatmya-giti

Shrila Narottama Dasa Thakura

1.

shri guru charana-padma kevala bhakati-sadma
bando mui savadhana mate
yahara prasade bhai e bhava toriya yai
krishna-prapti haya jaha haite

Forsiktig bøyer jeg meg ned foran den åndelige mesterens hellige føtter, for de er den rene hengivenhetens kilde. Hør, du mitt kjære sinn! Det er ved den åndelige mesterens nåde vi kan vandre hinsides denne verden og komme til vår herre, Krishna.

2.

guru-mukha-padma vakya chittete kariya aikya
ara na koriha mane asha
shri guru-charane rati ei se uttama-gati
ye prasade pure sarva asha

Lytt derfor til den lære som strømmer fra den åndelige mesterens hellige lepper, gjør denne lære til ett med ditt hjerte, og gi slipp på dine andre begjær. Tiltrekning og tiltro til den åndelige mesterens hellige føtter er den beste metode for å vokse i åndelig liv, for det er ved hans nåde alle ønsker om åndelig fullkommenhet kan gå i oppfyllelse.

3.

chakshu-dana dila yei janme janme prabhu sei
divya-jñana hride prokashito
prema-bhakti yaha hoite avidya vijñasa jate
vede gaya yahara charito

Han som har gitt meg åndelighetens blick er min mester, liv etter liv. Ved hans nåde åpenbares kunnskap om det Guddommelige i hjertet, og slik oppnås intens Gudskjærlighet (*prema-bhakti*) samtidig som uvitenhetens slør faller bort. Selv Vedaene lovsynger den åndelige mesterens edle natur.

4.

shri guru karuna-sindhu adhama janara bandhu
lokanatha lokera jivana
ha ha prabhu kora doya deho moire pada-chaya
ebe jasha ghushuk tribhuvana

O du min åndelige mester, du hav av nåde og de fallnes venn! Du er alles læremester, velgjører og venn. Vis meg ditt storsinn, og la meg finne tilflukt ved dine hellige føtter. Mätte din ære bli spredt gjennom de tre verdener og gjøres kjent for alle levende vesener.

(Oversatt fra den engelske gjengivelsen i Shri Chaitanya Saraswat Maths sangbok. Opprinnelig inngår denne lovsangen i Shri Prema-bhakti-chandrika, en av de sentrale sangbøkene i gaudiya vaishnava-tradisjonen.)

Vaishnavisme

Av Shrila Bhakti Siddhanta Saraswati Thakura

Ordet 'vaishnavisme' henviser til åndesjelens evige, opprinnelige og naturlige tilstand og den hengivenheten som knytter åndesjelen til Vishnu, den altomfavnende oversjelen. Herfra kommer ordet 'vaishnava', 'en som dyrker Vishnu i ren kjærlighet, uten ønske om å motta noe fra ham i gjengjeld'.

Jivaen eller åndesjelen er et delstykke som kvalitativt er likt helheten den er en del av, samtidig som de to er kvantitativt ulike. Dette er det sanne og evige forholdet mellom *jiva*'en og Vishnu. Og slik en tjener naturlig nærer følelser av hengivenhet ovenfor sin herre og mester, er også åndesjelen av natur en vaishnava.

Bhakti Siddhanta Saraswati

(Oversatt fra innledningen til boken Vaishnavism - Real and Apparent.)

SHRI CHAITANYA SARASWAT MATH

‘Den hellige Chaitanya Saraswata-misjonen’

Shri Chaitanya Saraswat Math ble grunnlagt av Shrila Bhakti Rakshaka Shridhara Maharaja i 1941. Navnet *Saraswat* sikter til Shrila Shridhara Maharajas egen åndelige mester, Shrila Bhakti Siddhanta Saraswati Thakura, som frem til sin bortgang i 1937 spredte Shri Chaitanyas budskap om Krishna-hengivenhet både i India og i Vesten.

Da Shrila Shridhara Maharaja startet sin egen *math* (ordet kan bety både kloster, tempel og misjon), var det for å kombinere utøvelsen av åndelig liv i avsondrethet med veiledning og belæring av andre innenfor Herren Chaitanyas tradisjon. Fra begynnelsen av 1980-tallet har stadig flere søkende sluttet opp Shri Chaitanya Saraswat Math, som etterhvert har stiftet en rekke klostre, templer og vaishnava-fellesskap utenfor India. Shri Chaitanya Saraswat Math består i dag av rundt 50 sentre verden over. I Skandinavia er det opprettet mindre forsamlinger i Malmö og Kolding.

Allerede i 1947 hadde Shrila Shridhara Maharaja gjort det klart at hans nærmeste disippel, Shrila Bhakti Sundara Govinda Maharaja, skulle virke som *acharya*, åndelig veileder, ved hans egen bortgang. Etter at han overtok dette ansvaret i 1986 har Shrila Govinda Maharaja reist verden rundt for å veilede sine mange disipler, studenter og venner, og videreført spredningen av Shri Krishna Chaitanyas budskap.

Nærmere informasjon fås ved direkte forespørsel til Shri Chaitanya Saraswat Math, Kolerganj, P.O. Nabadwip, Dist. Nadia, West Bengal, India, eller ved å kontakte Tidsskrift for gaudiya-vaishnavisme, Pb. 101 Blindern, 0314 Oslo.

Shri Chaitanya Saraswat Math har også en egen skandinavisk hjemmeside på internett (www.vaisnava.com/prema) med tekster på norsk, svensk og dansk, samt en offisiell side på engelsk (www.scsmath.com) med oversikt over internasjonale sentre, utgivelser, kommende begivenheter osv.